Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 146 (1646) ♦ Четвер, 7 серпня 1997 року ♦ Ціна договірна

Новий міністр обіцяє. Поки що лише радикальні реформи

Зустрівшись у Донецьку з директорами шахт, об'єднань, лідерами профспілок, Станіслав Янко представив нову програму дій міністерства вугільної промисловості, за якою в галузі мають відбутися радикальні зміни.

Передовсім міністр пообіцяв значно скоротити керівний апарат, а ще домогтися від уряду держзамовлення на вугілля, якого вже давно вимагають гірники. Крім того, на всі скарги щодо тяжкої праці Янко відповів: «Треба дотримуватися дисципліни всім — від директора до пересічного гірника».

Міністр вуглепрому під час колегії категорично заявив, що віднині закриватимуть шахти самі вугільні об'єднання, а не компанія «Укрвуглереструктуризація». З чим пов'язана така заява, міністр не пояснив, але, на думку фахівців, це рішення ставить під сумнів подальшу роботу компанії та доцільність її фінансування.

За словами міністра, реформи торкнуться навіть самостійних шахт, які повернуться в об'єднання через неспроможність хазяйнувати.

Що ж, енергійність Станіслава Янка тішить, але, як то кажуть, поживемо — побачимо.

Протистояння інспірується з Банкової

«Поганий закон, але це — закон, і його треба виконувати», — цю давньоримську сентенцію висловив голова Комітету з питань правової політики та судово-правової реформи Володимир Стретович. У такий спосіб він прокоментував слова Президента України Леоніда Кучми про «конституційний переворот», який нібито затіяла Верховна Рада, прагнучи внести зміни до Конституції. На його думку, відбулося змішування понять, оскільки є два шляхи боротьби за владу. Один — збройний, інший —конституційний, коли в результаті виборів змінюється правляча еліта. Окрім того, оскільки депутат — носій законодавчої ініціативи, то він відповідно до Основного Закону має право вносити будь-які пропозиції, в тому числі пропозиції щодо змін до Конституції. Тим більш, якщо така думка визріла у суспільстві. І якщо ця пропозиція дістає підтримку в парламенті, то це —воля народу. Бо саме Верховна Рада уособлює волю народу. І, якщо це відбувається в рамках Конституції, відповідає всім її приписам, то з цим треба погодитися.

(Закінчення на 2-й стор.).

Спасибі заводові за щасливе літо!

Тяжкі часи переживає нині колектив гіганта кораблебудування — Миколаївського ВО «Чорноморський суднобудівний завод». Але, до честі керівників підприємства, вони знайшли кошти для утримання дитячого оздоровчого табору «Маяк», розташованого на березі моря в селі Рибаківка. Понад дві тисячі дітлахів відпочинуть там за дні канікул. Директор «Маяка» Дмитро Дубовий разом з молодіжним колективом вихователів повернув їх на літо у щасливе дитинство. Без батьківських клопотів про постійну роботу, про хліб повсякденний, про добування грошей, натомість з турнірів лицарів, різноманітними конкурсами, творчими заняттями в гуртках, днями Нептуна та іменинника...

На знімку: гарно купатися в морі!

Фото Дмитра ЛАСКІНА.

Зустріч під час відпочинку

Відбулася робоча зустріч Президента України Леоніда Кучми і Президента Республіки Узбекистан Іслама Каримова, який прибув на відпочинок до Криму. Глави держав обговорили широкий спектр питань як двосторонніх, так і багатосторонніх відносин в рамках Співдружності незалежних держав.

Сторони висловили задоволення розвитком відносин між Україною та Узбекистаном, — повідомляє ДІНАУ-Укрінформ.

Інфляція на рівні. Чого не скажеш про виробництво

Рівень інфляції у липні в Україні становив 0,1%. Такий само показник був і в червні (в квітні й травні —0,8%, у березні — 0,1%, у лютому — 1,2%).

Помічник Президента Валерій Литвицький в інтерв'ю агентству «Інтерфакс-Україна», відзначивши важливість досягнутої фінансової стабілізації, водночас нагадав, що «вихід на фактичний поріг дефляції супроводжується спадом виробництва». Виробництво в Україні за 6 місяців знизилося на 7,5%.

Лист на першу сторінку

Віддайте батькову землю

Мій дід недоїдав і таки купив чимало добротної лісової землі за 30 кілометрів від дому. Він не встиг повністю розрахуватися за неї — помер. Мій батько та два дядьки ще багато років у надзвичайній бідності викуповували землю, платили велику пеню і нарешті викупили.

Та землю колективізували.

Якби мій батько купив не шмат землі, а якусь цінну річ, вона дісталася б мені.

Чому на землю, на якій живу, я не маю права? Мій трудовий стаж 42 роки, з них двадцять пропрацювала директором середньої школи. Багато трудилася з учнями на полях колгоспу, а ще більше — мій чоловік, учитель виробничого навчання.

Землею батька користується колгосп на свій розсуд, а мені навіть не виділили паю, бо я вчителька.

Хіба це справедливо?

Г. КОГУТНИЦЬКА, пенсіонерка.
Оратівський район Вінницької області.

P.S.

○ З участю Прем'єр-міністра України Валерія Пустовойтенка відбулася нарада з проблем суднобудівної промисловості, а також з підготовки 2-го конгресу українців світу.

○ До Києва прибув міністр ядерної енергетики Росії Віктор Михайлов.

○ Кабінет міністрів України затвердив Концепцію створення та функціонування національної мережі міжнародних транспортних коридорів у країні.

○ На всіх одеських пляжах заборонено купатися через зараження води кишковою паличкою.

○ На Львівщині розпочато хлорування сільських криниць і профілактичне щеплення населення проти холери.

Протистояння інспірується з Банкової

(Початок на 1-й стор.).

На жаль, переконаний Володимир Стретович, державні механізми продовжують працювати за інерцією тих часів, коли стверджувалося, що в Україні немає Конституції, а тому тривало ігнорування її положень. Водночас народний депутат висловив сподівання, що «конституційний порядок у державі буде дотримуватися неухильно всіма громадянами, в тому числі першими особами».

Володимир Стретович вважає, що для Верховної Ради настав період тяжких випробувань. Він не виключає ймовірності парламентської кризи на осінній сесії, оскільки частина депутатів підтримує ідею пролонгації повноважень парламенту на рік. Однак особисто він категорично виступає проти цього, бо в такому разі можна ставити хрест на розвитку парламентаризму в Україні.

Народний депутат звернув увагу журналістів на пакет вето, що його застосував Президент на ряд законів, і висловив думку, що протистояння інспірується адміністрацією Президента, де, схоже, з'явився новий радник Леоніда Кучми. Це потрібно для того, щоб загнати Верховну Раду в глухий кут і не дати можливості внести плановані зміни до Конституції.

На думку Володимира Стретовича, уряд повинен подати у парламент програму своєї діяльності, оскільки Конституція передбачає з відставкою Прем'єр-міністра і відставку всього Кабінету. А тому, незважаючи, що в складі уряду з'явилися в основному «старі обличчя», це — новий уряд. Водночас народний депутат переконаний, що урядові треба допомогти працювати, а тому належить виробити механізм взаємодії між Верховною Радою і Кабміном. Тоді не буде політичних ігрищ і спекуляцій довкола бюджету-98.

Голова Комітету з питань правової політики і судово-правової реформи висловив сподівання, що нинішній склад парламенту зможе прийняти Цивільний кодекс та затвердити вчасно проект державного бюджету на наступний рік. Однак Володимир Стретович сумнівається, що вдасться внести зміни до Конституції. Водночас він висловив думку, що вибори відбудуться у березні наступного року за мажоритарним принципом.

Володимир КОРОЛЮК.

Репліка

На всякого мудрагелю доволі простоти

Президентська рать продовжує відпрацьовувати надані посади і зарплату. В черговий раз телебачення намагалося переконати глядачів, що можливі зміни до Основного Закону, про які йшлося на Верховній Раді, не конституційні. Своїми думками ділився великомудрий президентський радник з питань правової політики Федір Бурчак.

Він акуратно відкоригував поспішні неточності Президента щодо неконституційності можливих змін в Основному Законі, які можуть бути зініційовані Верховною Радою.

Федір Бурчак м'яко, інтелігентно висловився, що пропозиція продовження терміну дії нинішнього парламенту на рік суперечить Основному Законові та ідеї безперервності влади. Останнє він аргументував тим, що розробники проекту Основного Закону, до яких він також належить, свідомо закладали різні терміни повноважень ВР і Президента. Це, на його думку, необхідно, щоб не збігались строки виборів і щоб у певний момент держава не залишалась без керівництва. Тому, коли йдуть вибори до ВР, діє Президент і — навпаки.

Водночас Федір Бурчак підкреслив, що Президент має право розпустити парламент до 28 серпня у зв'язку з тим, що ВР не працюватиме в сесійному режимі понад 30 діб.

Дуже вже хочеться підлеглим Президента хоч якось кинути камінь у бік ВР. Часто робиться це зовсім не вміло. То вивчається питання про розпуск, то пролонгацію пропонують... Молодим, гарячим можна вибачити поспішність, а відтак — неточність. Але ж пан Бурчак супердосвідчений юрист. Пройшов добру школу в юридичному відділі Верховної Ради і мав би розуміти різницю між термінами — «не можуть розпочатися» (Конституція, ст.106, п.8.) і «не працює у сесійному режимі, а проводить роботу в округах і в комітетах». Свій режим роботи ВР визначає сама, а не Президент, а тим більше пан Бурчак (Конституція, ст.82). Отож, не варто вводити людей в оману, а Президента — укотре підставляти під удар.

Звичайно, предмет для дискусії є. Але він не в тому, конституційні чи не конституційні можливі зміни, а в тому, чи на часі взагалі вносити зміни до Основного Закону. А якщо вже і вносити, то які саме.

Отож, пане Бурчак, прочитайте ще раз Конституцію, проект якої готувався і за вашої участі.

Анатолій ФЕДОРІВ.

Врожай-97

Держзамовленню дозволено йти без черги, а воно не хоче

Половину плану законтрактованого зерна та майже стільки ж за усіма зобов'язаннями разом з боргами минулих років надійшло на хлібоприймальні пункти Криму.

«Це майже 130 тис. тонн збіжжя», — повідомив генеральний директор об'єднання елеваторного і зернопереробного виробництва Леонід Козак.

Із 154 тис. тонн зерна, проавансованого господарствам у період жнив, кримчани спромоглися повернути ледь більше половини. Причому неякісного — нижче за третій клас. Тож деяким господарствам, надолужуючи коефіцієнт якості, доведеться хліб додавати.

Виконати держзамовлення господарства автономії зобов'язані до першого вересня. Та розтягнеться ця процедура аж до кінця року. Адже невизначеність з цінами на пшеницю нинішнього врожаю змушує керівників господарств відправляти хліб до сховища.

Хоча в Раді міністрів півострова й назвали мінімальну ціну нового збіжжя — 270 гривень за тонну, хлібороби очікують підвищення вартості зерна. Надто багато боргів накопичилось у господарств. Щонайменше 40 з них не змогли досі погасити навіть минулорічні.

Єдине, що сьогодні зрозуміло, — регіональне замовлення виконуватиметься неухильно і суворо, адже віднині Крим вирішив забезпечувати себе продовольчим зерном самостійно.

Віктор ХОМЕНКО.

Сімферополь.

Виграші тернополянам — у Тернополі

Як уже повідомлялося в газеті «Голос України» за 26 липня ц. р. на 13-й стор., 19 мешканців Тернополя та області виграли у «Лотереї передплатника» нашої газети побутові світильники відомої європейської світлотехнічної фірми «Ватра».

Видаватиме виграші Подільський корпункт газети у Тернополі 11—12 серпня ц. р. за адресою:

Тернопіль, вул. Живова, 11, видавництво «Збруч», 9-й поверх, приймальна редакції обласної газети «Свобода». Тел. 22-01-95.

Подільський корпункт «ГУ».

Заява

групи українських учених-біотехнологів щодо Європейської Конвенції «Про захист прав людини та її гідності при застосуванні досягнень біології та медицини» і Резолюції Ради Європи щодо клонування тварин

3 квітня 1997 року в Ов'єдо (Іспанія) членами Ради Європи підписано Конвенцію «Про захист прав людини та її гідності при застосуванні досягнень біології та медицини», а 12 березня 1997 року Рада Європи прийняла резолюцію щодо клонування тварин і людини. 18 червня вчені-біотехнологи України на організованому Комітетом Верховної Ради з науки та народної освіти семінарі з вивчення цих документів визнали їх актуальними і доручили провідним ученим в цій галузі зробити таку заяву:

— розглядаючи згадані ухвали як такі, в основу яких покладено загальну Декларацію про права людини, проголошену Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року, Конвенцію про захист прав людини та її загальних свобод від 4 листопада 1950 року, Європейську соціальну хартію від 18 жовтня 1961 року та наступні міжнародні угоди;

— враховуючи інтенсивний розвиток біології і медицини та усвідомлюючи, що неправильне їх застосування може призвести до небезпечних змін чисельності та життєдіяльності всіх живих істот, включаючи людину;

— визнаючи, водночас, що досягнення біології та медицини мають використовуватися лише на користь нинішніх і прийдешніх поколінь;

— вважаючи доцільним втілення таких заходів, які б надійно захищали права та свободи особи при застосуванні досягнень біології та медицини;

— усвідомлюючи значні досягнення біотехнології в галузі рослинництва та тваринництва,

ми заявляємо:

— інтереси та добробут людини мають розцінюватись навіть вище надзвичайних інтересів науки;

— будь-яке втручання в сферу здоров'я людини, включаючи дослідження, повинно проводитися відповідно до професійних вимог і стандартів, які слід привести у відповідність з даною Конвенцією;

— підтримуючи негативне ставлення Ради Європи до клонування людини — чи то в експерименті, чи то в контексті лікування безпліддя, трансплантації тканин чи з будь-якою іншою метою, вважаємо, що тут мають бути адекватні методи регулювання та охорони досягнень генетики і біотехнології. Нагадуємо: майже 20 років тому англійськими лікарями Стептоу та Едвардсом уперше було застосовано нову технологію лікування безплідності: народилася перша дівчинка, зачата in vitro. За два десятиріччя ця технологія набула широкого поширення. Вже народилися сотні тисяч дітей в сім'ях, які раніше були приречені бути бездітними. В Україні, де безпліддя досягає 18—20 %, застосування сучасних технологій в шести центрах репродукції привело до народження майже тисячі дітей.

Упровадження методів молекулярної генетики в практику охорони здоров'я значно розширило можливості ранньої діагностики уроджених вад розвитку та спадкової патології. Сьогодні в Україні в допологовому періоді успішно діагностуються фенілкетонурія, міопатія Дюшена, синдром Х-ламкої хромосоми, спинальна м'язева атрофія, гемофілія. Це дає змогу підвищити ефективність медико-генетичного консультування таких сімей, впливати на стан генофонду населення.

Останнім часом опрацьовано методи доімплантаційної діагностики спадкових захворювань, особливо хромосомної природи. На черзі — розробка і впровадження методів преконцепційної профілактики та ранньої корекції й лікування (в тому числі із застосуванням методів генотерапії) хворих з низькою генетично зумовлених захворювань.

Проте медична генетика не стоїть на місці, вона успішно розвивається, і щораз новіші методики діагностики, профілактики та лікування хворих зі спадковою патологією входять у практичну діяльність медико-генетичної служби.

Нещодавно у пресі було опубліковано повідомлення про успішне клонування ссавців у Шотландії. Докторові І. Вілмуту після тривалих дослідів вдалося одержати методом клонування вівцю Доллі. Отже, принципово можливим стало тиражування вищих тварин і рослин з корисним для людини генотипом, відповідним набором ознак.

І відразу ж з'явилися заяви про можливість використання такого підходу для одержання генетичних копій людей — аж до абсурдних пропозицій клонування Лінкольна чи Леніна. Більше того, поширюється думка про доцільність застосування методу клонування з метою одержання копій різних органів і тканин, що можна було б використовувати в трансплантології з метою подолання імунологічного бар'єра, який значною мірою обмежує цей розділ практичної медицини.

Ми цілком приєднуємося до думки відомих учених, зокрема члена Комісії ЮНЕСКО з біоетики Ернеста Вонада, академіка НАН України Сергія Гершензона, учасників семінару про те, що клонування людей за будь-яких обставин мусить бути заборонене. Саме тому ми вважаємо вкрай потрібним прийняття Верховною Радою України опрацьованих уже проектів законів «Про державну політику регулювання в галузі генетично-інженерної діяльності», «Про можливості використання трансгенних рослин, тварин та мікроорганізмів», розробку законодавства щодо клонування тварин. Ще важливішою і терміновішою є розробка проекту закону про захист генофонду населення України, в якому мають бути законодавчо врегульовані всі питання, пов'язані з проблемами медико-генетичного консультування, застосування генетичних технологій (з метою діагностики і лікування), особливо у плода, з лікуванням неплідності методами екстракорпорального запліднення, нарешті, забороною будь-яких досліджень щодо клонування людини.

Підкреслюємо: дослідження в галузі біотехнології, зокрема з виробництва білка, ліків і вакцин, залишаються актуальними і важливими в охороні здоров'я людини та тварин.

Ігор БАРИЛЯК,
доктор медичних наук, професор, директор Українського наукового центру медичної генетики МОЗ України;
Анатолій БОЙКО,
доктор біологічних наук, професор, завідувач кафедри вірусології Університету імені Тараса Шевченка, академік УААН;
Дмитро ГРОДЗІНСЬКИЙ,
академік НАН України, завідувач відділу радіобіології Інституту клітинної біології та генетики НАН України;
Валентин КРИСАЧЕНКО,
доктор філософських наук, професор, провідний науковий співробітник Інституту філософії НАН України, голова Української асоціації з біоетики;
Геннадій МАЦУКА,
академік НАН України, директор Інституту молекулярної біології і генетики НАН України;
Дмитро МЕЛЬНИЧУК,
член-кореспондент НАН України, академік УААН, ректор Національного аграрного університету;
Олексій СОЗИНОВ,
академік НАН України та УААН, директор Інституту агроекології і біотехнології УААН;
Валентин ЯБЛОНСЬКИЙ,
доктор біологічних наук, професор, народний депутат України, голова Підкомітету з науки Верховної Ради України, член-кореспондент УААН, академік АНВШ України.

Найкращий модельєр — комп'ютер

Нові послуги

У НОВОМУ салоні краси «Пані Світлана», що у Вінниці, з одним із відвідувачів стався курйозний випадок. Коли той повернувся додому, дружина лиш у долоні сплеснула: «Підмінили чоловіка». А чоловік той лиш зачіску змінив. І від того, за словами дружини, помолодшав років на п'ятнадцять. Щоправда, допоміг йому в цьому... комп'ютер.

Невигадану історію почув від начальника управління побутового обслуговування населення області Петра Стащука. Він познайомив з невеликим творчим колективом салону-студії, який втілює в життя власну систему створення персонального іміджу людини. Конструктори краси, як ще інколи називають членів цього колективу, очолюваного Світланою Єзерською, схоже, роблять свою справу з неабияким успіхом. Наведений на початку приклад — лиш одне з підтверджень сказаного.

— Ми пропонуємо відвідувачам, — каже помічник директора Віктор Єгоров, — більш як десять видів чоловічих і жіночих найсучасніших зачісок. Людина, дивлячись на себе на екрані, «приміряє» ту, що найбільше їй до лиця. А вже далі модельєр, як мовиться, доведе справу до кінця. Разюче, просто невпізнанно змінюється вигляд людини...

До речі, той самий комп'ютер запропонує вам костюми 12 відтінків, і це лиш для ділових зустрічей. На решту випадків палітра кольорів може бути ще ширша — 40 відтінків.

— Пам'ятаючи народну мудрість, що по одежі зустрічають, — каже пані Світлана, — ми вручаємо кожному з відвідувачів своєрідний путівник у морі кольорів. Наголошую: кожному індивідуально. Він невеликих розмірів, вміщується в кишені піджака, і схожий на віяло із шматинок тканини. Проте, за словами співрозмовниці, джентльмен, приймаючи гардероб з таким набором кольорів, може одягатися навіть навпомацки у темній кімнаті, без дзеркала. Все одно матиме чудовий вигляд.

Салон-студія має своїх дизайнерів, модельєрів, психологів і навіть кравців (хода людини, її вміння спілкуватися з іншими — це також входить у поняття іміджу). Щоправда, більшість з них, як мовиться, працює за сумісництвом. «І скільки ж людей хотіли б змінити свій імідж?» — запитую у С. Єзерської. — «Багато. Навіть дуже багато. Річ у тім, що робота ця непроста. Протягом дня, скажімо, ми можемо прийняти не більше трьох-чотирьох відвідувачів. Приходять до нас (чи приїжджають) за попереднім записом. А приїжджають навіть з інших міст області і сусідніх областей».

Незважаючи на те, що розцінки в «Пані Світлани», м'яко кажучи, далеко не всім по кишені, периферія, як видно, прагне зміни свого іміджу. На краще, звичайно. Може, справді, краса таки порятує нас.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

«Відродження» «проспекту». І не тільки

«Відродження» — це символічна назва крамниці з сучасним євродизайном, що відкрилася на головному проспекті Запоріжжя завдяки зусиллям ВАТ «Металургійний комбінат «Запоріжсталь» та товариства з обмеженою відповідальністю «Домобуд».

Назвали її «Відродженням». І символічність полягає в тому, що крамниця — один із багатьох пунктів міської програми «Проспект», що покликана облагородити, оновити головну вулицю міста.

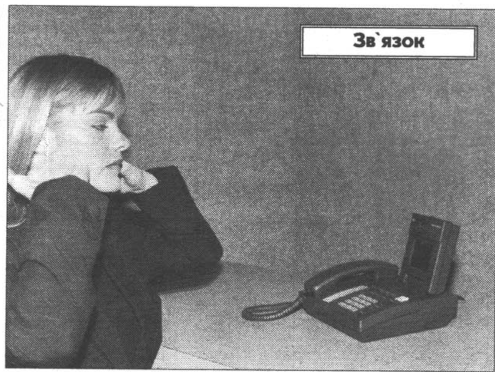
А що стосується крамниці, то в ній продають і надалі продаватимуть покупцеві насамперед товари вітчизняного товаровиробника. Зокрема, «Запоріжсталі», яка може запропонувати мешканцям міста високоякісні овочі та фрукти, м'ясо і ковбаси, молоко і хліб... І все — власного виробництва — з підсобних господарств, тваринницького комплексу, власної пекарні... Ціни тут також нижчі, ніж в інших торговельних точках.

Варто додати й те, що міська влада планує «винести» на «Проспект» продаж усіх товарів народного вжитку, що виробляють підприємства міста. Обсяги їх виробництва останніми роками скоротилися, тому міськвиконком розробив програму пожвавлення їх випуску. До того ж, як заявив міський голова Олександр Головко, буде надано податкові пільги крамницям, які реалізують продукцію запорізьких підприємств.

Володимир ДУПАК.

Запорізька область.

Язик до каси доведе

Зв'язок

Міністерство зв'язку запровадило нові тарифи на послуги міжнародного телефонного і поштового зв'язку. На 35 відсотків зменшено платню за встановлення телефону на підприємствах і в установах усіх форм власності. Відтепер для бюджетних організацій встановлення телефону коштуватиме 1000 грн., для решти — до 1300 грн. Встановлення домашнього телефону коштуватиме 250 грн.

На 23 відсотки буде зменшено й абонентну плату за телефон для підприємств. Водночас абонентна плата для населення за телефон зросте (3,50 грн. і 2,45 грн.).

Похвилинний тариф міських телефонних розмов для населення становитиме 0,05 грн., для підприємств — 0,01—0,02 грн. Плата за хвилину міжміської телефонної розмови становитиме для населення в межах області 0,07 грн., для організацій — 0,12 грн., в межах України — відповідно 0,14 грн. і 0,24 грн., з країнами СНД — відповідно 0,29—0,43 грн. і 0,58—0,72. Причому на 20 відсотків зменшено тарифи на розмови з країнами СНД у робочі дні з 23.00 до 06.00, а також цілодобово у неділю і святкові дні. На міжнародні розмови тарифи зменшено в робочі дні з 21.00 до 06.00, а в неділю і святкові дні цілодобово.

Державна податкова адміністрація в Онуфріївському районі Кіровоградської області повідомляє, що Арбітражний суд Кіровоградської області (316022, м. Кіровоград, вул. Луначарського,29) порушив справу №641/3 від 06.06.97 року про банкрутство Онуфріївського міжгосподарського цегельного заводу, юридична адреса: Кіровоградська обл., 317030, смт. Онуфріївка, вул. Магістральна,1, р/рахунок 569316 в Онуфріївському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 323174, код 22209953.

Претензії кредиторів приймає арбітражний суд у місячний термін з дня опублікування за адресою: м. Кіровоград, вул. Луначарського,29.

Арбітражний суд Донецької області (340105, Донецьк, бульвар Пушкіна, 34) порушив справу № 3-1-125 про визнання банкрутом АТЗТ «Украгросервіс» (Донецьк-10, вул. Крамарчука, 3/44, р/р 467338 в Агропромисловому банку «Україна») та справу № 4-1-125 про визнання банкрутом ТОВ «Мальви України» (Донецьк-61, вул. Косарєва, ППСМ, р/р 467398 в Укрінбанку Донецька).

Претензії кредиторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

По заявлению Государственной налоговой администрации в Дзержинском районе Харькова Арбитражным судом Харьковской области (310002, Харьков, ул. Сумская, 64) возбуждено дело № Б-2260/7-72 о банкротстве АО «Харьковстройсервис», юридический адрес: Харьков, ул. Академика Ляпунова, 11, кв. 60, расчетный счет 6467840 в АКБ «Грант».

Претензии принимаются в течение месяца со дня публикации.

Час наїздів минає

Глибинка

ЦІКАВУ картину з життя «мандрівного ринку» довелося спостерігати в Голованівському районі.

У неділю о шостій ранку на площі біля станції Смилівка у дві шеренги вишукувалося кілька десятків легковиків з різним крамом. Поторгували години зо дві, знялися й рушили в село Ємилівку. Ще через деякий час тих самих продавців зустріли у Журавлинці. А в обідню пору вони вже в Троянці. Отак і курсують по визначеному кільцю, пропонуючи селянам різноманітні товари. Можна відразу потрібне купити, а коли немає, замовити — наступної неділі доставлять.

У такий спосіб до недавнього часу діяли й побутовики. Відряджали у ближні райони автомобілі з перукарями, закрійниками, фотографами, а також різними товарами першої потреби. Поки одні обслуговували клієнтів, приймали замовлення на пошиття чи ремонт одягу, інші —торгували.

— Усе було б добре, якби не введення плати за патент і дозвіл торгувати на території того чи іншого села, — каже головний інженер обласного управління побутового обслуговування населення Борис Повшед.—Тепер за принципом «мандрівного ринку» торгувати і обслуговувати сільське населення нам стало невигідно. На бензин більше грошей витрачається, ніж одержуємо виручки. Тому дійшли висновку, що треба відроджувати стаціонарні пункти обслуговування селян. Облдержадміністрація затвердила «Основні напрями розвитку і вдосконалення побутового обслуговування населення на 1997—2005 роки». Райдержадміністрації зобов'язали подати свої програми.

А «розвивати і вдосконалювати» справді є що. Ось факти з доповіді начальника облпобутуправління Анатолія Бойка: «У багатьох населених пунктах зникли основні види послуг: пошиття одягу, взуття, в райцентрівських будинках побуту залишилися в основному ритуальні послуги та фотографія (Новгородківський, Компаніївський, Устинівський, Вільшанський, Олександрійський райони). З 16 наявних в області хімчисток з горем навпіл діють лише 4—6... Протягом трьох років зачинено приватну хімчистку в Добровеличківці. Олександрійське підприємство «Побут», яке надавало послуги населенню двох районів, не працює. Зупинено лазні і пральні комплекси в Олександрівці, Новоархангельську, Гайвороні. Розгромлено цехи-пральні в Новомиргородському і Компаніївці... Село, як завжди, залишається без послуг.»

Ось така була картина. Розвалили, власне, і саме управління побутового обслуговування. Тепер воно відродилося і відроджує зруйновану сферу. Починали не з програми, вона з'явиться пізніше, а з конкретних справ. З організації пересувних приймальних пунктів. З відродження матеріальної бази служби побуту на селі. За рік область вийшла на друге місце в державі з надання послуг сільському населенню. Почали працювати колись зачинені комплексні приймальні пункти, повідкривали сільські цехи з пошиття одягу, взуття, ремонту складної побутової техніки. З'явилися нові види послуг: з будівництва і ремонту житла, виготовлення будівельних матеріалів, столярних виробів, сервісного обслуговування автомобілів. Створюється єдина система послуг у сільській місцевості шляхом об'єднання зусиль усіх структур, що переймаються обслуговуванням населення. Для цього залучаються найбільші промислові підприємства, розташовані в тому чи іншому районі, підприємства агропромислового комплексу, мережі облспоживспілки і «Кіровоградпошти».

З нових форм можна назвати і відкриття цехів з обслуговування ветеранів війни і праці за пільговими тарифами. З'явилися вони поки що в Кіровограді та Світловодську, але будуть і в районних центрах. Оскільки сільське населення не вельми грошовите, ухил робиться на розвиток ремонтної справи — одягу, взуття, побутової техніки. Впровадження нових видів послуг супроводжується виїздом майстрів у населені пункти. Планують ввести перелік обов'язкових видів послуг для міста і села, залучити до надання практичної допомоги великі промислові підприємства, що значно підвищить ефективність роботи підприємств служби побуту.

Відновлюючи структуру служби побуту на селі, не забули і про підготовку кадрів. Для цього організують підготовку фахівців за сумісництвом із сільських мешканців. Навчальні програми сільських шкіл мають дисципліни, що дають змогу здобути ту чи іншу професію.

Правильність обраного курсу на стабільну, організовану, систематичну роботу підтверджують результати діяльності побутовиків у першому півріччі нинішнього року. В Олександрійському, Голованівському, Добровеличківському, Вільшанському, Світловодському і Маловисківському районах темпи обсягів наданих послуг становлять 130—160 відсотків.

Микола ВОЛОК.

Кіровоград.

Економічний суверенітет втрача

З ПЛИНОМ часу Україна дедалі більше набуває формально-правових ознак незалежності і все гостріше постає питання: а чи має вона реальну, передовсім економічну незалежність? І що, зрештою, є суверенітет України, коли умови економічного розвитку диктуються, політичні пріоритети визначаються, а суспільно-формаційні чинники нав'язуються з одного заокеанського центру? І навіть ухвалення Верховною Радою Конституції не послабило ситуацію «піддослідності» України. Навпаки, посилило її, оскільки в Основному Законі, нехай і в урізаному вигляді, закладено такі соціально-правові параметри щодо особи і громадянина, які не дають реалізувати блакитну мрію фактичних господарів світу: перетворити народ України на 15—20-мільйонну масу «унтерменшів», таких собі європейських і світових чорноробів, а саму територію України — на свою вотчину, звісно ж, із привласненими землею та усім її багатством. А якщо норми Конституції — загата проти цього, то їх просто треба обійти.

На заклання віддано саму основу державної незалежності — економічний суверенітет. Відомо, що під цим поняттям розуміється власність народу на національне багатство та право уповноважених ним органів проводити незалежну соціально-економічну політику та зовнішньоекономічну діяльність в інтересах усього населення.

До проголошення державної незалежності 95 відсотків власності на засоби виробництва на території України було в руках загальносоюзних міністерств і відомств. Оскільки власність, з одного боку, і влада — з другого, знаходяться в діалектичній залежності і взаємодії, то основні важелі соціально-економічної політики та зовнішньоекономічної діяльності України раніше також були зосереджені в руках центру.

Після проголошення державної незалежності вся ця власність була юридично закріплена за нашою державою. Але чи стала вона власністю народу, чи здійснюються в країні такі реформи, проводиться така політика, щоб більше 92 відсотків одержавленої власності перейшло в руки безпосередніх працівників, щоб відбулося поєднання працівників із засобами виробництва і результатами своєї праці, яке, власне, і може дати могутній поштовх розвитку виробництва? Від відповіді на це запитання залежить перша найважливіша ознака економічного суверенітету. Друга — від нового геополітичного становища нашої держави після розпаду СРСР, від її перетворення на суб'єкт світового господарства, міжнародних економічних відносин, від місця, яке вона займе у цьому господарстві (зокрема, чи увійде в число передових країн світу, чи, навпаки, скотиться на периферію світової економіки, перетвориться на сировинний додаток).

Виходячи із структур сучасних продуктивних сил, виділяють такі основні форми економічної незалежності (безпеки) держави: технічна та технологічна (техніка розглядається як синонім засобів праці); сировинна; кадрова; наукова; енергетична; інформаційна, а також впровадження власних форм і методів організації виробництва (організаційно-виробнича незалежність).

Як відомо, людство у своєму розвитку проходить три технологічні способи виробництва. Перший оснований на ручній праці, другий — на машинній і третій — на автоматизованій праці. Якщо розвинені країни світу наближаються до вищого ступеня технологічного способу виробництва на автоматизованій праці (його ознаками є використання ЕОМ п'ятого покоління, «інтелектуальних роботів», широке впровадження верстатів з числовим програмним управлінням та ін.), то в Україні пануючими є технологічні способи виробництва, що грунтуються на ручній та машинній праці.

У народному господарстві нашої країни приблизно половина робітників зайнята ручною працею. Засоби праці, які уособлюють машинне виробництво, на 60 відсотків фізично і майже на 95 — морально застарілі. Лише близько 10 відсотків засобів праці частково уособлюють технологічний спосіб виробництва, що грунтується на автоматизованій праці (значно нижчій за якісними параметрами, ніж у розвинених країнах світу). Крім того, за час економічної кризи техніка значною мірою простоює, відбувається її фізичне руйнування, а обсяг капіталовкладень не дозволяє здійснити навіть її просте відтворення. 1995 року у промисловості України було впроваджено лише 4 гнучкі виробничі системи, 1 модуль, 2 роботизованих технологічних комплекси і 15 промислових роботів, введено 217 механізованих потокових і автоматичних ліній. Це майже на дві третини менше від рівня 1992 року. Водночас ФРН ще наприкінці 80-х років виготовляла близько 15 тис. роботів, Японія — понад 120 тисяч. Коментарі тут, як мовиться, зайві.

Продовження процесу виробництва з такою технікою у нашій країні за умови постійного технічного переозброєння усіх галузей народного господарства у розвинених країнах світу означає, що в Україні дедалі менше виготовлятиметься конкурентоспроможних товарів, дедалі більше не використовуватимуться одержані працівниками знання у системі освіти, а отже, деградуватиме робоча сила. У 1995 р. від виготовленої у промисловості продукції конкурентоспроможна на світових ринках становила лише один відсоток. З того часу ситуація хіба що погіршилася. Подальше зниження цієї частки позбавляє нашу державу будь-якої можливості стати активним учасником міжнародного поділу праці у виробництві промислових товарів. Складність ситуації й у тому, що на початку 1997 року на складах машинобудівних заводів нагромадилася продукція, випущена протягом двох років, яку неможливо реалізувати.

За таких обставин потрібно буде або вживати наджорстких заходів для повного недопущення іноземних товарів на вітчизняний ринок, або зовсім придушити національного виробника і перетворити Україну на ще більший сировинний додаток. Обидва ці шляхи — дорога в нікуди. У першому випадку країна перетвориться на замкнену економічну систему, позбавлену зовнішніх імпульсів розвитку і приречену на подальше руйнування. У другому — Україну чекає доля багатьох слаборозвинених країн світу.

Щоб вийти з цієї ситуації, необхідно невідкладно здійснити комплекс антикризових заходів.

Оскільки основною причиною тривалої та глибокої економічної кризи є чинник суб'єктивний, тобто антидержавні дії «реформаторів», треба кардинально змінити як курс реформ, так і усунути, замінити сліпих провідників такого курсу.

При тому належить ретельно дотримуватися вимог економічних законів, і насамперед законів вартості, грошового обігу, планомірності, пропорційності, одержавлення економіки та інших. Порушення вимог закону вартості, приміром, призвело до величезного диспаритету цін між промисловістю і сільським господарством. З 1991 по 1996 рік оптові ціни на промислову продукцію для сільського господарства зросли у 288 тисяч разів, а ціни на сільськогосподарську продукцію — лише у 60 тисяч, що зумовило значне руйнування аграрного сектора. Ось у чому основна причина бід нашого села, а не в тому, що, бачите, землею закон не дозволяє гендлювати! Порушення вимог закону грошового обігу, скажімо, викликало значну нестачу готівки (базових грошей), а отже, кризу неплатежів, заборгованість у заробітній платі, ілюзорну фінансову стабілізацію тощо.

Щоб економіка не вмерла остаточно, необхідно негайно відкинути консервативну монетаристську модель, замінивши її в умовах, що склалися, соціал-реформістською. Що з точки зору основних напрямів економічної теорії означає взяти за основу кейнсіанство та інституціоналізм.

Дуже важливо, якщо не найважливіше, замість орієнтації на домінування приватної власності підняти значення колективних форм, перш за все трудової колективної власності на засоби виробництва, вироблений продукт тощо. В результаті роздержавлення і приватизації така орієнтація на колективні форми в кількісному вимірі начебто витримується, але непродуманою (чи, може, навпаки, добре продуманою?) податковою, амортизаційною, кредитною політикою руйнується колективна власність на створений продукт, оскільки через механізми оподаткування з підприємств вилучається до 90 відсотків прибутків, що унеможливлює реалізацію колективної власності й на засоби виробництва. Це означає, що замість однієї форми економічної залежності в Україні створилася інша, єзуїтськи замаскована.

Новий курс має орієнтуватися на здійснення комплексу заходів щодо стимулювання платоспроможного попиту, насамперед за рахунок істотного підвищення заробітної плати. Це, водночас, означатиме дотримання вимог закону попиту і пропозиції. Світовим цінам має відповідати світовий рівень зарплати. І тільки за цієї умови можна подолати злидні, відбуватиметься товарно-грошовий обіг. Підприємства отримають кошти тоді, коли стратегічним інвестором, в певному розумінні, стане народ України.

До речі, це, поряд із комплексом інших заходів, має допомогти сформувати належний інвестиційний клімат в Україні.

Зміна курсу вимагає реальних структурних реформ, науково обгрунтованої промислової політики, чітко визначених національних пріоритетів у цій сфері.

Особливої уваги потребує банківська система, посилення в цій сфері через одержавлення частини комерційних банків та створення державних спеціалізованих банків (земельних, інвестиційних та ін.). Це потрібно для істотного здешевлення кредитів та спрямування їх на структурну перебудову. Як відомо, комерційні банки України зосередили в своїх руках близько 75 відсотків кредитного ринку, що монополізує ціну кредитів, робить її непосильною для виробників.

Серед першочергових заходів щодо нового курсу реформ — відродження села через державний протекціонізм, потужну матеріально-технічну підтримку агрокомплексу. Зміна форм власності на селі — справа десята. А головне — після державної удавки негайно підняти тяжко хворому селу кисневу подушку.

Ось комплекс невідкладних заходів, без яких не може бути економічного суверенітету на базі технологічного способу виробництва. Визначившись у принциповому плані, виявивши волю до справжніх реформ на користь людини і держави, необхідно послідовно реалізувати конкретні заходи.

Держава повинна придбати за кордоном ліцензії на найновіш технології, вироби та матеріали й оперативно створити на них власне виробництво. Водночас мають бути всебічно підтримані власні технологічні здобутки, досягнення нашої науки і техніки.

Очевидно, є необхідність визначити оптимальну кількість державних програм з освоєння нових видів конкурентоспроможної продукції, включаючи і проведення науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, створення зразків нових виробів та будівництво підприємств з масового їх випуску. Слід посприяти у задоволенні потреб на цю продукцію внутрішнього ринку і наданні державою допомоги товаровиробникам у проникненні на зовнішній ринок. Засобом проведення такої політики є створення відповідної науково-дослідної інфраструкту-

Україна на роздоріж

ри, укладання на конкурсній основі державних контрактів з великими підприємствами на виконання наукових робіт і створення нових зразків промислової продукції, її закупівлю (тобто наявність гарантованого ринку збуту) тощо.

Пріоритетним для України є випуск тих видів продукції, де вона займає передові науково-технічні позиції. До них належать ракетно-космічна техніка, авіація, нові конструкції газових турбін, вироби порошкової металургії, зварювальні та композиційні матеріали, суднобудування ін.

Основними джерелами капіталовкладень для виконання таких програм повинні стати державні довгострокові позики, кредити комерційних банків, кошти підприємств, отримані шляхом надання державою податкових пільг, випуск акцій та їх продаж населенню за умови надання державою пільг при оподаткуванні дивідендів та гарантії їх отримання. Сюди слід спрямувати і частину коштів державного бюджету, конверсійного та інвестиційного фондів, куди відраховують внески зі своїх доходів підприємства.

Важливо розвивати промислову інтеграцію з країнами СНД та далекого зарубіжжя, приміром, у галузі літакобудування за участі Росії.

Сьогодні, як ніколи, важливим і актуальним є відновлення раціональних господарських та науково-виробничих зв'язків з країнами СНД і Східної Європи. Відсутність таких кроків або надмірно повільне їх відновлення призводить до самостійного освоєння країнами СНД випуску частини тієї продукції, яка раніше вироблялася в Україні.

Ми втрачаємо традиційні ринки збуту. Де ж здоровий глузд у таких діях і що це, як не зрада інтересів України, нехай і під псевдопатріотичну тріскотню?

На часі створення нових форм ефективної взаємодії науки і техніки (технопарків та ін.) і вільних економічних зон, у яких легше формувати сприятливий інвестиційний клімат для залучення іноземного капіталу, будівництва спільних підприємств тощо.

На жаль, нам не обійтися нині без зовнішнього сприяння. Щоправда, воно має бути не в кабальних позичках, заручниками котрих стануть діти й онуки наші, а у створенні комплексу умов для припливу закордонних інвестицій і від міжнародних фінансових організацій, і насамперед від іноземних компаній. Такими основними умовами є стабільність і досконалість законодавства з регулювання діяльності підприємств за участі іноземних інвестицій, досконалість

...ється. Економічна безпека також

...жжі: бути чи не бути?

податкової системи, поліпшення механізму участі іноземних інвесторів у процесі роздержавлення і приватизації (зокрема, метод оцінки майна, наявність гнучкої системи розрахунків за приватизований об'єкт та ін.). Для цього має бути удосконалена система бухгалтерського обліку, відпрацьований механізм надання податкових пільг при інвестуванні іноземного капіталу у сучасні енерго- і ресурсоощадні технології. Час уже організувати центр аналізу інвестиційних пріоритетів і техніко-економічних обгрунтувань інвестиційних проектів, створити національну державну кредитно-інвестиційну компанію, яка здійснювала б управління інвестиційними процесами.

...же важливо передбачити пільги та надати допомогу вітчизняним товаровиробникам, що займаються експортом продукції і вкладають інвестиції в галузі й виробництва, зорієнтовані на випуск конкурентоспроможних товарів.

Важливим напрямом оновлення технологічного способу виробництва є подолання енергетичної та сировинної залежності. Обсяг споживання нафти у Франції, приблизно рівній з Україною за територією і чисельністю населення, становить близько 20 млн. тонн, тобто вдвічі менше, ніж в Україні. Але обсяги ВВП у Франції у п'ять разів більші, ніж у нас. Розв'язання сировинної проблеми в межах технологічного способу виробництва можливе при переході від техніки і технології машинного виробництва до технологічного способу виробництва, що базується на автоматизованій праці.

Зменшенню енергетичної залежності при технологічному способі виробництва сприятимуть:

— максимальне отримання нафти на родовищах, що діють, значне підвищення коефіцієнта її видобутку. За даними спеціалістів, у родовищах, де нафта залягає за дуже складних геологічних умов, кількасот мільйонів тонн її запасів, що важко видобуваються, або більш як 600 відсотків кількості залишкових запасів. Разом з нафтою більш як 40 млн. кубометрів попутного газу. Підвищення нафтовіддачі на 15—20 відсотків подвоїло б сировинну базу України;

— виробництво бензину, солярки, інших пально-мастильних матеріалів з малоефективного, низькосортного вугілля, що не коксується і не спікається. Такий спосіб використовують в Японії, Німеччині та деяких інших країнах. Цей процес можна налагодити на коксохімічних заводах, що буде для них попутною спеціалізацією;

— переведення з газу на вугілля частини електростанцій. Зокрема, Франція найближчими роками збирається перевести на цей вид палива близько 70 відсотків своїх електростанцій, США — понад 60 відсотків. Для цього найдоцільніше використовувати буре вугілля. Натомість з продуктів горіння сухої перегонки можна виготовляти синтетичне паливо;

— використання тепла на газонагнітальних станціях з газотурбінними двигунами. Крім того, доцільно на великих електростанціях виробляти водночас теплову і електричну енергію;

— застосування нетрадиційних джерел енергії (сонячної, вітрової, гідро- і геотермальних, припливів і відпливів морських течій, біомаси тощо) і насамперед енергії морських хвиль. Таку енергію успішно використовують у Норвегії, Японії, Англії, Австралії та Індії. Розпочато розробку системи забезпечення країн ЄЕС електроенергією за рахунок хвильових електростанцій, збудованих уздовж західноєвропейського узбережжя. Ресурс хвильової енергії досягає тут 85 відсотків сумарної електроенергії, що споживається в цих країнах. За розрахунками вчених, цей вид енергії в Україні може дати до 11 млрд. кВт/год електроенергії. При поєднанні хвильових електроустановок з вітровими на морському узбережжі України видобуток становитиме близько 17 млрд. кВт/год;

— відкриття і розробка нових родовищ нафти і газу. Найперспективнішим районом України є Дніпровсько-Донецький регіон, який за економічними розрахунками ресурсів поступається лише Західно-Сибірському. Згідно з прогнозами вчених, у найближчі п'ять років Україна може наполовину забезпечити себе газовим паливом. Вартість тонни української нафти становить половину від ціни нафти, що надходить з Росії, й до 32 відсотків світової ціни, вартість газу, відповідно, шість і п'ять відсотків;

— істотне зниження енергоємності виробництва і насамперед нафтоємності. Так, у розрахунку на 1000 дол. виробленого ВВП Україна споживає 1840 кг нафтового еквівалента (тобто 1840 кг нафти, якщо перерахувати на неї всі витрачені енергоносії), а Фінляндія — лише 206, Німеччина — 145, Франція—182, Данія — 141. Тактичними заходами у пом'якшенні цієї проблеми є збільшення у кілька разів цін на нормативні витрати енергії на виробництво продукції, забезпечення всіх споживачів засобами контролю і обліку, встановлення лічильників, впровадження системного контролю за раціональним використанням кожної калорії, кожного кіловата електроенергії. В стратегічному плані значне зниження нафто- і енергоємності виробництва неможливе без переходу на новий технологічний спосіб виробництва;

— подальший розвиток атомної енергетики. Нині ядерна енергетика дає 47 відсотків електроенергії в Україні. Ця галузь перебуває на порозі появи нового ядерного реактора з максимальною гарантією безпеки;

— здійснення комплексу заходів з економії палива й електроенергії у будівництві і промисловості будівельних матеріалів. Як відомо, сьогодні на енергозабезпечення одного квадратного метра житлової площі в Україні витрачається в 1,2—1,5 раза більше енергоресурсів, ніж у США, і в 2—2,5 раза більше, ніж у Швеції. При збільшенні рівня теплозахисту житлових будинків до середнього рівня західноєвропейських країн (або на 20 — 25 відсотків) щорічне споживання паливно-енергетичних ресурсів на опалення житла зменшилося б на 15 млн. т. умовного палива. Для цього слід відмовитися від одношарових панелей з великою об'ємною масою і перейти на використання шаруватих конструкцій, впроваджувати сучасні ефективні конструкції вікон, балконних дверей тощо;

— реконструкція і модернізація нафтопереробних підприємств, збільшення глибини переробки нафти. Здійснення цих заходів дозволило б уже цього року збільшити глибину переробки нафти від 53 до 72 відсотків, а відбір моторного палива — від 40 до 57 відсотків.

У період існування СРСР цінові пропорції в торгівлі з основним партнером — Росією було встановлено на користь України. Так, ціни на продукти первинної переробки і готову продукцію, яку здебільшого експортувала Україна, становили 8—30 відсотків від світового рівня, а на енергоресурси (нафту, газ), які імпортувала наша держава, — тільки 3 відсотки. У першій половині 90-х років відбулося вирівнювання цін, тому політика уряду на пріоритетний розвиток галузей енерго- і матеріалоємних, сировинних та напівсировинних є шкідливою, оскільки посилює тенденцію до перетворення країни на сировинний додаток. Ось які разючі згубні диспропорції зберігаються в економіці. Частка машинобудування і металообробки скоротилася з 30,7 у 1990 р. до 15 відсотків у 1996 р., легкої промисловості — з 10,6 до 2,2 відсотка, харчової — з 18,6 до 14,7 відсотка. Водночас частка чорної металургії у промисловій продукції збільшилася з 9,5 до 21,7 відсотка, електроенергетики та паливної промисловості — із 7,4 до 27 відсотка, що означає певну деіндустріалізацію країни. В середині 90-х років цінові пропорції на газ, що продає Росія, склалися порівняно з іншими державами не на користь України. Росія продає газ на кордоні Польщі по 60 дол. за 1000 кубометрів, а на кордоні Франції та України — по 80 дол.

Найбільш затратним є виробництво руд і чавуну. Це пояснюється тим, що металургія споживає близько 60 млрд. кВт/год електроенергії на рік, а це становить третину її загальних витрат у промисловості. Збільшення експорту цих видів продукції є вагомим чинником забруднення навколишнього середовища. Ще одним негативним чинником з точки зору експорту цієї продукції на світовий ринок є те, що вона майже вся не має світових стандартів, з низьким обсягом номенклатури відливок, що призводить до великої матеріалоємності, майже чверть металу йде у відходи.

З огляду на це, Україні треба поступово обмежувати експорт продукції чорної металургії, поліпшувати якість металу, зменшувати масу готових виробів, значно збільшувати обсяги номенклатури відливок, добиватися міжнародних сертифікатів на свою продукцію тощо. З боку технологічного способу виробництва у цій сфері слід розробляти нові металеві вироби, які були б стійкі до корозії, мали високу чистоту, були особливо міцні, а також сплавів з ефектом «пам'яті», напівпровідників і т. д.

Комплекс заходів з метою послаблення сировинної залежності необхідно впровадити у лісовій промисловості. Крім того, експортуючи в основному товари паливно-енергетичної групи, слід значно поліпшити обробку сировини титану, скандію, неодиму, празелдиму та інших рідкісноземельних елементів, а також будівельних матеріалів, берилію, граніту, цинку, урану, сільськогосподарської продукції. Так, показники переробки сільськогосподарської сировини в Україні наполовину менші від рівня розвинених країн.

У зв'язку з тим, що на світовому ринку обмін науково-технічними досягненнями все більше витісняє торгівлю готовою продукцією, слід організувати на ліцензійній основі взаємовигідний обмін науково-технічними розробками, винаходами та промисловими зразками. Для цього треба прискорити роботу з створення патентної служби України, перевести під патентний захист нашої держави авторські свідоцтва з колишнього СРСР (за роки незалежності під патентний захист України їх переведено лише 4 відсотки). Крім того, слід розвивати такий вид промислової кооперації, за якої в обмін на дефіцитні сировинні ресурси (з їх глибокою переробкою) Україна могла б отримувати наукоємні та ресурсоощадні технології.

Наукова незалежність держави полягає у наявності передових позицій хоча б у декількох пріоритетних галузях світової науки та спроможності утримувати їх, а також висококваліфікованих учених, у здатності народу і насамперед інтелігенції засвоювати нові знання, технічні новації, впроваджувати наукові винаходи у виробництві та ін.

Наприкінці 80-х — на початку 90-х років за кількісними показниками (чисельність кандидатів і докторів наук, наукових установ, обсяг витрат на розвиток науки та ін.) Україна входила до першої десятки країн світу. Згідно з даними ЮНЕСКО, інженерно-науковий потенціал України в цей період становив 6,5 відсотка світового інженерно-технічного потенціалу.

Наступними роками ситуація в сфері науки різко погіршилася. На думку академіка В. Трефілова, «найжорстокіші комуністичні правителі піклувалися про науку. Ми ж закреслюємо своє майбутнє. Величезний науково-технічний потенціал, який наша країна вивчила і виплекала, «працює вже на чужу науку». За оцінкою академіка К. Ситника, «сьогодні спостерігаємо, може, найжахливіший за всю свою історію неоголошений геноцид — геноцид інтелекту». Найкращі інтелектуальні сили виїхали або від'їжджають незабаром до США та Ізраїлю, перейшли або перейдуть в комерційні структури. Це означає розпад інтелектуального потенціалу держави, який, за словами академіка І. Лукінова, «здійснюється за рекомендаціями ззовні». За 1991—1996 рр. більше ніж удвічі скоротилася мережа проектних і науково-дослідних організацій, приблизно на 40 відсотків — чисельність наукових працівників, питома вага бюджетних асигнувань на науку як основний узагальнюючий показник скоротилася з 3 відсотків у 1990 р. до менш як 1 відсотка у 1996 р. Нові ідеї, найкращі технологічні знання, майже завершені перспективні розробки скуповуються іноземними фірмами за безцінь. Гірко і боляче про це писати. Але стократ важче від того, що правителі продовжують при тому балакати про вірність обраного курсу реформ.

Важливою причиною такого стану речей, крім диктату ззовні та кризових явищ в економіці, є відсутність обгрунтованої науково-технічної політики у цій сфері та адекватної їй системи державного регулювання за допомогою фінансово-кредитних, податкових, амортизаційних та інших важелів. Тому для забезпечення наукової незалежності необхідно виробити таку політику. Слід забезпечити державну підтримку та регулювання найважливіших національних програм, проектів (залежно від пріоритетності розвитку окремих галузей, проведення структурної перебудови), створити для цього сприятливі умови для інвестування, розвивати адекватну наукову інфраструктуру, органічно поєднувати проведення фундаментальних наукових досліджень з дослідно-конструкторськими розробками новітніх зразків техніки, конкурентоспроможних товарів та ін. Доцільно також сприяти розвитку науково-дослідних та дослідно-конструкторських розробок крупними компаніями, дрібними венчурними підприємствами, а також ужити інших заходів. Значною загрозою науковій безпеці держави є занепад справжньої вищої школи через низький рівень викладання у більшості приватних учбових закладах.

Найвищою формою незалежності в межах технологічного способу виробництва є інформаційна незалежність. Остання означає здатність держави на основі інформаційних технологій (інтелектуальних суперкомп'ютерів п'ятого покоління, найновіших систем зв'язку, сучасних персональних комп'ютерів) забезпечити організаціям, кожній особі отримання будь-якої інформації, нагромадженої людством. Проте Україна значно відстає у розробці суперкомп'ютерів п'ятого покоління, іншої інформаційної технології від розвинених країн світу, що загрожує перетворенню її в інформаційну колонію цих країн.

Ще одним аспектом інформаційної безпеки є низька питома вага книг, газет, журналів, що видаються українською мовою на території України, однобока спрямованість інформації, що міститься в цих виданнях, зокрема пропаганда ідеології «вільного» ринку, яка значною мірою інспірується ззовні і знаходить своїх прибічників у вищих ешелонах влади. Важливу роль відіграє ступінь насиченості українських телеканалів передачами іноземних компаній, зокрема показами іноземних телефільмів, в яких пропагується насильство, проституція, аморальність, що значно деформують світогляд молоді. Згідно з результатами восьмирічних досліджень американських вчених, що закінчилися 1996 р., злочинність у країні приблизно на 30 відсотків зумовлена постійною демонстрацією по телебаченню художніх фільмів відповідного змісту. Чого тоді чекати нам, споживачам низькопробної продукції із західних кіновідеосмітників?

Іван ЧИЖ,
народний депутат України,
Степан МОЧЕРНИЙ,
доктор економічних наук,
професор
Львівського університету.

Хроніка. Факти. Події

Київ

Фундамент будинку для двох сусідів

У Міністерстві закордонних справ України проведено обмін ратифікаційними грамотами про затвердження вищими законодавчими органами нашої держави та Республіки Білорусь Договору про дружбу, добросусідство та співробітництво між обома країнами. У процедурі обміну взяли участь заступник міністра закордонних справ України Борис Гудима та Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Білорусь в Україні Віталій Курашик.

Буенос-Айрес

Новий президент замахнувся на наркомафію

Генерал Уго Бансер прийняв присягу президента Болівії, після того як більшість депутатів Національного конгресу проголосувала за його кандидатуру. За новою конституцією, яка збільшила термін правління глави держави до п'яти років, 71-річний Уго Бансер правитиме Болівією до 2002 р. Він повертається до влади демократичним шляхом: у 70-их сім років очолював диктаторський режим. За останні роки Уго Бансер шість разів виставляв свою кандидатуру на виборах. Одним з основних завдань нового болівійського уряду стане боротьба з наркобізнесом. Уго Бансер обіцяє за п'ять років знищити наркомафію. Новий президент має намір використовувати для боротьби з нею збройні сили, водночас ліквідуючи плантації коки.

Хіросіма

Без'ядерний спокій недосяжний і через 52 роки

У меморіальному Парку миру японського міста Хіросіма відбулася поминальна церемонія в пам'ять про жертви американського атомного бомбардування 6 серпня 1945 року. Атомний вибух знищив тоді 140 тисяч чоловік. Усього від його наслідків померло 202 118 японців та громадян інших країн. На церемонії був присутній прем'єр-міністр Японії Рютаро Хасімото. У своїй промові глава уряду підкреслив, що Токіо активно прагне досягнення кінцевої мети — ліквідації засобів масового знищення. Ці зусилля поставив під сумнів мер Хіросіми Такасі Хіраока, нагадавши: уряд Японії у своїй стратегії, як і досі, спирається на військовий союз зі США й американську «ядерну парасольку». Мер Хіросіми закликав уряди всіх країн світу до якнайшвидшої ратифікації Договору про всеосяжну заборону ядерних випробувань.

Веченца

Скарби – на вістрі цікавості

В італійському місті Веченца — світовій столиці ювелірного мистецтва — відкрито виставку «Золото степів України». До Італії колекція прибула з Фінляндії, де її демонстрацію було визнано центральною культурною подією 1997 року. Щоб подивитися експозицію із фондів Київського музею історичних коштовностей, італійці щодня вистоюють довжелезні черги. Українську експозицію організовано у Веченці напередодні відкриття міжнародної ювелірної виставки, у якій візьмуть участь 1800 фірм з усього світу.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних агентств.

Крок обережний і сміливий водночас

Чи не з перших днів української незалежності в доповідях наших політиків з'явилися слова про активну інтеграцію України до міжнародних структур, насамперед європейських. У довжелезному списку тих організацій, до яких нам хотілося б мати причетність, побоюються називати хіба що НАТО. Натомість, абсолютно не криючись, Київ заявляє, що прагне стати асоційованим членом Західноєвропейського Союзу (ЗЄС) — військово-політичної організації, яка безпосередньо пов'язана з Північноатлантичним альянсом.

Україна зближується зі ЗЄС досить планомірно. Про намір досягти асоційованого членства в цій структурі ми заявили майже два роки тому. В принципі, це був сміливий крок: тоді, коли на терені колишнього СНД лякали дітей Північноатлантичним альянсом, Київ виявив бажання інтегруватися з військово-політичною структурою, яка об'єднує європейські країни —учасниці НАТО. І, як бачимо, від своїх слів ми не відхрестилися досі.

Наш близький північний сусід — Росія — тут, як не дивно, промовчав, хоч загалом різко негативно ставиться до співробітництва держав СНД з ненависним альянсом. Може, зближення України зі ЗЄС не викликало особливого гніву Москви лише тому, що Західноєвропейський Союз має менший вплив, ніж НАТО, і не так рекламує свою діяльність, як альянс. Але співпрацю Києва з такою європейською структурою не можна недооцінювати.

Не намагаючись провести якісь паралелі, все ж згадаймо, що свого часу східноєвропейські держави (зокрема, й майбутні учасниці НАТО) теж прагнули до асоційованого членства в ЗЄС.

Щоправда, українські політики намагаються не розглядати наше зближення із Західноєвропейським Союзом як крок назустріч альянсу. Але, схоже, в самому НАТО прагнення Києва набути асоційованого членства в ЗЄС, сприймають насамперед як очко на користь альянсу. Скажімо, коли під час недавнього візиту до нас віце-канцлер ФРН, федеральний міністр закордонних справ Німеччини Клаус Кінкель з вуст тутешніх політиків почув про прихильне ставлення України до ЗЄС, то був дуже здивований. «Ну якщо мої колеги в Києві так чітко кажуть про прагнення до асоційованого членства в цій структурі, то це вже багато означає», —задоволено сказав Клаус Кінкель і одразу заговорив на тему Україна і НАТО.

Звичайно, інтеграція Києва зі ЗЄС зовсім не означає, що незабаром Україна подасть заявку на вступ до альянсу. Але наш крок не свідчить і про відразу до НАТО. Можливо, асоційоване членство в Західноєвропейському Союзі — це певний компроміс, на який вже насмілилися українські політики. А може, Україна сподівається, що ЗЄС дасть їй ту точку опори, яка допоможе зберегти нам рівновагу на слизькому шляху до зміцнення своєї безпеки у світі?

Надія БЕДРИЧУК.

Армен ХАНБАБЯН, «Голос України» (із Єревана)

Миротворці в ролі посланців бога війни?

У прагненні спровокувати черговий виток силового протистояння між вірменами Нагірного Карабаху та Азербайджаном звинуватив спігоглів Мінської групи ОБСЄ з Нагірного Карабаху авторитетний вірменський політик, депутат Національних Зборів Вірменії Давид Шахназарян.

На думку пана Шахназаряна, посередники в особі представників США, Росії та Франції розглядають регіон конфлікту лише як «навколишнє середовище» для майбутніх транснаціональних нафтопроводів. Саме тому, каже Шахназарян, їх пропозиції щодо врегулювання кризи є упередженими та однобокі, не враховують життєвих інтересів Нагірно-Карабаської Республіки. Про це, зокрема, свідчить і недавнє висловлювання Президента Росії, який назвав Карабах «анклавом». Але «в анклаві Карабах існувати не може», — підкреслив Д. Шахназарян. — Це означало б його моментальну загибель і знищення всього вірменського населення Азербайджаном». Тому вірменський політик переконаний: той ступінь автономії, який нині пропонують посередники Карабаху, ніяк не забезпечує його безпеку і помітно поступається навіть тому рівню самостійності, який 1988 р., на самому початку руху за приєднання до Вірменії, пропонував карабахцям Горбачов.

Побоювання пана Шахназаряна щодо добросовісності миротворців поділяють не лише багато місцевих діячів, але й, наприклад, такий відомий російський політик, як генерал Олександр Лебідь. Недавно він направив співголовам Мінської групи ОБСЄ відкритого листа, в якому застеріг миротворців від спокуси повторити помилку, здійснену більшовиками 1921 р., коли рішенням Кавказького Бюро РКП(б) Нагірний Карабах було включено насильницьки до складу Азербайджану. «Одностороннi рішення, — пише Лебідь, — обов'язково призведуть до виникнення війни, а гірську війну, як свідчить досвід Афганістану та Чечні, можна вести дуже довго». Лебідь нагадує, що йому — як Секретареві Ради Безпеки Росії — вдалося покласти край кровопролиттю в Чечні завдяки підписанню договору, в якому враховувалися прагнення Грозного до самостійності. «Це викликало критику, але час показав, що іншого шляху припинити війну немає». Тому генерал вважає, що посередники не повинні наполягати на рішенні, яке категорично не сприймає Нагірний Карабах. На його думку, питання повинно бути передане на розгляд авторитетного міжнародного арбітражу у відповідності з принципами міжнародного права.

Сьогодні, коли ситуація навколо Нагірного Карабаху знову загрожує різко загостритися, одним з небагатьох політиків, які зберігають повний спокій, залишається, як це не дивно, міністр оборони Вірменії Вазген Саркисян. На запитання, чи відомо йому, що в Баку зріють плани чергового наступу на позиції карабахців, пан міністр відповів по-військовому коротко: «Знаю. Нехай спробують».

Не вір очам своїм

Як кажуть у старому одеському анекдоті: «Якщо на клітці з тигром написано «лев» — не вір очам своїм».

Уряд США протягом багатьох років навмисно вводив в оману громадськість у питанні про НЛО. З таким твердженням виступило ЦРУ США, яке повідомило у своїй доповіді, що керівництво американських ВПС провело кампанію дезінформації, бувши стривожене тим, що дедалі більше людей стають свідками польотів американських надсекретних літаків-розвідників, яких сприймають за невпізнані летючі об'єкти, повідомляє ІТАР-ТАКС.

Пережила 17 президентів

У південнофранцузькому місті Арль померла найстаріша довгожителька планети Жанна Кальман. 21 лютого їй виповнилося 122 роки, що підтверджено відповідними офіційними документами. В книзі рекордів Гіннесса вона значиться як старійшина землян з 1993 року.

Народившись 1875 року в заможній сім'ї, Жанна Кельман пережила 17 президентів Французької республіки, страту російського царя Миколи Другого, зазнала бід і злигоднів двох світових війн, бачила зародження і крах комуністичної системи. На її юність припали поява авіації, «справа Дрейфуса» і особисте знайомство з художником Вінсентом Ван Гогом. До останніх місяців вона зберегла ясність розуму, а свій минулорічний день народження відзначила випуском музичного диску, на якому записала пісні в стилі реп у власному виконанні.

А ще літня дама має неабияке суто французьке почуття гумору. На своєму стодвадцятирічі вона кокетливо сказала: «В мене тільки одна зморшка та й та ззаду... нижче спини».

Від суми і від тюрми...

Президент і прем'єр-міністр Пакистану нарівні з усіма іншими керівними посадовими особами та чиновниками підпадають під дію нового закону про боротьбу з корупцією, прийнятого Національною асамблеєю (парламент) країни.

Новий закон прийшов на зміну чинному досі тимчасовому і не надто ефективному законодавчому актові, що передбачав кримінальне переслідування хабарників будь-якого рівня, виключаючи, щоправда, з їх числа глав держави та уряду. Тепер президент і прем'єр-міністр можуть, як і інші корупціонери, постати перед спеціальним судовим комітетом, якому законом ставиться в обов'язок розгляд обвинувачень у службових та інших фінансових зловживаннях, скоєних не раніше листопада 1990 року, розповідає кор. ІТАР-ТАКС.

Цей відрізок часу, від якого здійснюватиметься розгляд справ, викликав протести парламентаріїв від найбільшої опозиційної Пакистанської народної партії (ПНП), які марно намагалися заблокувати прийняття закону. Як заявила фракція ПНП, він спрямований насамперед проти членів колишнього уряду цієї партії на чолі з Беназір Бхутто. Її адміністрація двічі відтоді перебувала при владі в Пакистані і щоразу втрачала її з волі президента в результаті обвинувачень у великомасштабній корупції.

Востаннє уряд Бхутто було відправлено у відставку в листопаді 1996 року. Чоловік екс-прем'єра Асіф Алі Зардарі зараз перебуває в тюрмі, і йому щойно було пред'явлено офіційні обвинувачення у фінансових махінаціях на посту міністра інвестицій, який він посідав у кабінеті, очолюваному своєю дружиною.

Наболіло!

ПІДНІЖКИ БЕЗНОГОМУ,

або Ходіння по муках, створених недолугою системою соціального захисту населення

У березні 1983 року на шахті зазнав тяжкої травми хребта з ураженням спинного мозку й у 24 роки став інвалідом першої групи. Після суворого приречення лікарів, що я більше ніколи не ходитиму, життя, здавалося, позбавлено змісту.

Та все змінилося, коли через рік відділ соцзахисту виділив мені «Запорожця». Ніби я заново на світ з'явився. А тут ще одна радість — народився син.

Ох, як хотів разом із ним навчитися ходити! Цілими днями тренувався, але через рік він пішов, а я не зміг.

Постарів мій «Запорожець». Через 7 років, як і належить за законом, став у чергу на нову машину. У лютому 1994-го з управління соцзахисту населення надіслали довідку для шахти та просили надати документи, яких бракувало. Недолікувавшись, виписався з лікарні, аби зібрати потрібні папірці. Шахта одразу переказала на розрахунковий рахунок управління потрібну суму. Майже рік усією родиною чергували біля поштової скриньки. У листопаді поїхав на прийом.

«А ми забули включити вас у наказ про виділення автомобіля», — ударили обухом по голові. Коли від удару отямився, надіслав листа начальникові управління Л. Дроздовій. Відповідь була коротка, без якихось роз'яснень причини «забудькуватості» її підлеглого. Обіцяли продати автомобіль «Таврія» з ручним керуванням у 1995 році. У чеканнях минуло ще півроку. Я звернувся за допомогою до тодішнього керівника області. Мого листа переслали до моїх кривдників. А ті негайно вжили заходів, аби надалі знав, як виносити сміття з хати. З відповіді стало ясно, що нового автомобіля мені не бачити.

Прийшов 1996 рік. Мій «Запорожець» став розваллю. Скільки я витратив на його ремонт, одному Богові відомо. Шахта відмовилася компенсувати збитки на ремонт, та й за бензин мені жодних компенсацій не виплачували, мотивуючи тим, що автомобіль знято з обліку ще в лютому 1994 року. Сподівався, що у 1996 році отримаю «Таврію». Але тут мені було вготовано наступну пастку. У березні ми дізналися, що управління соцзахисту населення майже два роки (!) водило нас за ніс. Як з'ясувалося, вже з квітня 1994 року змінено порядок забезпечення інвалідів автотранспортом з ручним керуванням. І тепер мені автомобіль можуть продати лише за умови повної виплати його вартості шахтою, де я став калікою. «Їдьте на шахту й вимагайте», — «порадив» на прийомі інспектор. На шахті були здивовані не менше мене. «Ми вчасно виконали свої обов'язки відповідно до норм, що були на той час. Це їхня провина, з них і питайте», — відфутболили назад.

Щоб відстояти свої права, я вимушений був звернутися до суду. І тоді остаточно переконався, що нас, інвалідів, і за людей не вважають. Майже рік розглядалася моя заява у Київському райсуді Донецька. І чого тільки я не наслухався на 14 засіданнях! Жодних документів, що підтверджують моє право на автомобіль, відповідач судові не надав. Та, крім мене, ніхто їх і не вимагав. Лише одного разу, коли я наполіг на тому, суд виніс відповідне рішення. Але відповідач з'явився на засідання із порожніми руками. Врешті-решт своїм рішенням суд визначив, щоби шахта «Жовтнева», де я набув каліцтва, стягла з управління соцзахисту населення ті грошенята, які вони переказали на їхній рахунок ще в березні 1994 року за обіцяний мені тоді автомобіль...

Так суд переклав усю провину з управління на шахту.

Відповідач усіляко намагався уникнути відповідальності. Спочатку говорив про те, що, мовляв, управління в 1994 році пообіцяли багато автомобілів, а виділили тільки й того. Щоби дізнатися, скільки це «тільки й того», довелося з'їздити на станцію «Таврія-Дон». Судячи з довідки, яку було отримано звідти, того року виділено 498 автомобілів, а 187 з них для таких інвалідів, як я. Найобразливіше те, що в IV кварталі їх було 79, а я всі документи надав ще в I кварталі. Тоді саме автомобіль отримав мій колишній сусіда по лікарняному ліжку, хоча став у чергу на рік пізніше за мене. Як відповідач пояснив суду, автомобілі розподіляє особлива колегія на власний розсуд.

Як розумно, а найголовніше, своєчасно вигадано. Навіщо тоді цей облік, якщо автомобілі можна віддати цьому — за красиві очі, цьому — за товстий гаманець, а цьому — за крутого дядька? Чому не налагоджено порядок інформування інвалідів про їх черговість?

Результат ходіння по муках такий: у 1994-му обіцяли машину, за рік, після скарги до облвиконкому, на черзі став 547-м, а коли я звернувся до суду — 756-м.

Логіка чиновників зрозуміла: не кожен інвалід подасть на них до суду. А якщо й подасть, навряд чи відстоїть свої права. Та я формально відстояв: на 14-му засіданні суддя виніс рішення на мою користь. Він зобов'язав управління соцзахисту населення виділити мені автомобіль «Таврія» з ручним керуванням та стягнув в рахунок відшкодування морального збитку аж 500 гривень. І суддя врешті-решт заговорив зі мною по-людському, сказав, що за місяць мої проблеми буде розв'язано. За цей час в облсуді мали розглянути касаційну скаргу відповідача.

Рівно через три (!) місяці запросили на розгляд скарги... Суд не завершився й понині.

Зараз я остаточно зрозумів: самому мені цей бій не виграти. Пишу з надією, що мою сповідь прочитають небайдужі люди...

Віталій ТИМОШЕНКО,
інвалід праці I групи.

Донецьк.

Від редакції

Лист Віталія Тимошенка, на жаль, не єдина така скарга. Але наскільки вона емоційна, настільки ж може бути і суб'єктивною.

—А це ми перевіримо на місці, — сказав мені при зустрічі колишній міністр соціального захисту населення України Петро Овчаренко. І вирядив до Донецька начальника відділу міністерства Володимира Пасічника. А за кілька днів Володимир Миколайович розповідав «Голосу України» про результати перевірки листа:

—Віталій Тимошенко став інвалідом унаслідок трудового каліцтва. Травму отримав на шахті «Жовтнева» ВО «Донецьквугілля», де працював робітником очисного забою.

У березні 1985 року він придбав автомобіль «Запорожець». До речі, за висновком Донецької обласної спеціалізованої автотранспортної лікарсько-трудової комісії йому була показана мотоколяска.

Коли 7-річний термін експлуатації «Запорожця» минув, Тимошенка поставили в чергу на новий автомобіль.

Згідно з чинним тоді Порядком забезпечення інвалідів автомобілями і мотоколясками В. Тимошенко мав отримати «Запорожець» на пільгових умовах із відшкодуванням йому шахтою «Жовтнева» вартості мотоколяски.

У 1994 році гроші за неї шахта переказала управлінню соціального захисту населення Донецької облдержадміністрації.

Тим часом 1993 року поставку мотоколясок із Росії припинили, а «Запорожець» зняли з виробництва. Тому Кабінет міністрів постановив, що інвалідам, які мають право на одержання машини з ручним керуванням, замість «Запорожця» видають «Таврію». Для цього слід було пройти медико-соціальну експертну комісію (МСЕК).

У жовтні 1996 року Тимошенкові надіслали листа із пропозицією пройти МСЕК, а також відповідну довідку, яку він мав передати дирекції шахти для переказу коштів.

При зустрічі В. Тимошенко повідомив мені, що МСЕК не проходив, а довідку шахта не прийняла...

Після втручання редакції та Мінсоцзахисту йому компенсовано витрати на бензин, ремонт, технічне обслуговування і запасні частини до автомобіля.

Таким чином, для розв'язання питання щодо забезпечення машиною Тимошенко мав представити показання на керування автомобілем, а шахта «Жовтнева» — відшкодувати його вартість, як цього вимагає чинне законодавство.

* * *

Отже, невдовзі закінчаться ходіння по муках?

Хочеться вірити: суд захистить законні права громадянина Тимошенка, дирекція шахти зглянеться і відшкодує витрати на утримання машини своєму колишньому робітникові. І більше ніхто й ніколи не ставитиме підніжки безногому.

Іван ІЛЛЯШ.

У номер

● *Київ*

До Європи — автобусом

Більш як 170 регулярних автобусних пасажирських маршрутів зв'язують нині Україну з різними європейськими країнами, і число їх постійно зростає. Останніми з нещодавно відкритих стали маршрути Ужгород — Прага та Іршава — Прага, що з'єднали наше Закарпаття зі столицею Чехії.

Протягом наступного місяця істотно збільшиться й кількість автобусних маршрутів, які зв'язують Україну з Польщею, про що вже підписано відповідну міжурядову угоду.

● *Кіровоград*

Взувають міліцію

Взуттьовики місцевого ВАТ «Кірімпекс» пошили і відправили 3 тисячі пар взуття для Міністерства внутрішніх справ і 1,5 тисячі для СБУ. Носять його і правоохоронці області: воно ж бо міцне, зручне, тепле — як демісезонне, так і зимове. Шиють із вітчизняної сировини, яку закуповують у Бердянську, Вознесенську та Сімферополі. Днями ще одна кіровоградська фабрика — СП «КІМО» — виграла тендер на право пошиття 17 тисяч пар жіночого взуття для Міністерства оборони. Це черевички «лодочки» і зимові чобітки, які, певне, припадуть до душі красуням у військовій формі.

● *Сімферополь*

Голодують, лікують, страйкують

У Керчі третій тиждень голодують медики «швидкої допомоги». 50 лікарів не бачили зарплати з вересня минулого року.

Міський бюджет, який має заборгованість із зарплати 150 тис. гривень, зміг виділити лише 50 тисяч. Депутат міськради, голова керченської організації Партії економічного відродження Хосе Лірола передав від підприємців 1000 гривень для госпіталізованих голодуючих.

P. S. Учора ввечері страйк припинено. Лікарям сплачено всі борги.

«Ноу - хау» з обмеженою відповідальністю

Проблема

КОНТРОЛЬНО-РЕВІЗІЙНЕ управління Міністерства фінансів у Донецькій області провело перевірку діяльності Донецького регіонального відділення Державного інноваційного фонду. Виявлені факти порушень законодавства недвозначно свідчать: колишнє керівництво фонду майстерно оволоділо мистецтвом витрачати гроші — не свої, звичайно.

Державний інноваційний фонд було створено чотири роки тому для впровадження перспективних розробок наших співвітчизників, причому в найрізноманітніших галузях — від космосу до медицини. На цю благородну мету кожне підприємство відраховує один відсоток від валового доходу.

— Порушення почалися ще на етапі укладання угод із підприємствами, — розповідає начальник відділу контролю сфери соціального захисту населення КРУ Ігор Балик. — Із 47 угод у 36 відсутня гарантія повернення позики. Деяким підприємствам, попри те, що вони надали неправильну інформацію про свій фінансовий стан, було видано кредитів на загальну суму 5 мільйонів гривень. Підрахунки свідчать, що із 65 проектів, представлених до центру експертизи (м. Харків), тільки у п'яти випадках підприємства мали повний пакет необхідних документів.

В обласному відділенні Держіннофонду певна категорія відвідувачів користувалася незбагненною довірою. Ревізори встановили вісім таких фірм: МПП «Галіас», МКП «Фауст» (Донецьк), ТОВ «Алькор ЛТД» (Макіївка), «Естет ЛТД», «Прок ЛТД», «Слов'яни» (Донецьк), АП «Індустрія» (Макіївка) та інші. Матеріали на ці фірми передано до прокуратури області.

Навіть відомча експертиза в Харкові, яка мала б давати незалежну й кваліфікаційну оцінку проектам, не була для шахраїв таким нездоланним бар'єром. А отримавши гроші, фірми, здебільшого зареєстровані як товариства з обмеженою відповідальністю, діяли, виправдовуючи свою назву.

В ідеалі підприємство має погасити інноваційний кредит за рахунок прибутку від реалізації проекту. Насправді ж ревізори виявили, що на час повернення кредиту «розчинялися» не тільки гроші, а й сама фірма. А фінансові санкції відділення фонду не застосовувало. Менш ніж за рік сума неповернених кредитів зросла в чотири рази і на 1 квітня 1997-го становила майже 7 мільйонів гривень.

Віктор Радінський, призначений головою регіонального відділення в квітні цього року, вважає, що «розгромна» публікація може звести нанівець усе позитивне, набуте фондом за кілька років.

— Місяць тому створено спеціальний відділ з впровадження і супроводу інноваційних проектів. Вони проходять дуже суворий відбір, а надані претендентами документи ретельно перевіряють. Віднині ми контролюємо й використання коштів. Практику страхування нині скасовано, натомість укладаємо договори застави і поручительства. А те, що серед наших партнерів більшість — невеликі фірми, вважаю нормальним. Такі підприємства мобільніші, а більшість великих НДІ сидить на картотеці, і де гарантія, що одержаний кредит не піде на зарплату?

Як відзначив Віктор Радінський, в нашому шахтарському краї пріоритети визначити не просто: першочергове буквально все. Тим паче важливо, щоби гроші, які платники податків жертвують державі, врешті-решт прислужилися їй, а не спритним шахраям.

Ліна КУЩ.

Донецьк.

Узяли на буксир, та не під чобіт

Інвестиції

ВАТ «Вінницький завод тракторних агрегатів» уклало угоду з південнокорейською корпорацією «DAEWOO» на спільний випуск вантажних автомобілів трьох модифікацій: вантажного (тоннажністю 1,3 т), вантажо-пасажирського та спеціального (обладнаного холодильним устаткуванням).

Домовлятися з таким партнером було непросто. За словами головного інженера підприємства Олександра Забродського, крига скресла тільки після того, як представники корпорації побували у Вінниці і вочевидь переконалися: тут є не лише бажання співпрацювати, а й добра виробнича база (раніше тракторобудівники виготовляли вузли й агрегати для КрАЗу, Білоруського тракторного, ХТЗ та ряду інших потужних підприємств).

Хоч як дивно, настирливість вінничан... сподобалася гостям, і в договорі з'явився пункт, згідно з яким майбутній автомобіль можуть формувати з вузлів будь-якого виробництва (за винятком двигуна, який матиме лише марку DAEWOO). Щоправда, південнокорейці висунули умову: вузли й деталі неодмінно мають бути сертифіковані на заводах корпорації.

Найближче до Вінниці підприємство-філіал —Люблінський автомобільний завод у Польщі. Саме там нині випробовують декілька деталей тракторобудівників. На черзі — сертифікація автомобільної рами.

Новий автомобіль обіцяє бути привабливим насамперед завдяки економності: на сто кілометрів пробігу він витрачатиме пального, як легкові малолітражки — 8,5 літра. Уже це дасть можливість конкурувати з аналогічного класу російськими «Газелями».

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Спорт

На честь свята

Легка атлетика. У день нашого національного свята, 24 серпня, на головній площі Києва о 12.00 стартує міжнародний напівмарафон «Кубок Незалежності».

У напівмарафоні участь братимуть елітні спортсмени, любителі всіх вікових категорій, інваліди на колясках. Запрошено також працівників посольств та іноземних представництв в Україні. Організатори подбали про значні грошові призи та подарунки для переможців і призерів. Вони запрошують усіх прихильників здорового способу життя взяти участь у грандіозному святі бігу. А для того, щоб вийти на старт, треба надіслати заявку за адресою: 252044, Київ — 44, вул. Еспланадна, 4, кімн. 716. Федерація легкої атлетики України. Телефон і факс — (044)220-03-58.

***

В Афінах триває чемпіонат світу з легкої атлетики. Четвертого дня змагань переможцями стали:

У жінок — біг на 1500 м. Клара Сакраменто (Португалія) — 4:04.24. 10 000 м. 19-річна Салі Берсосіо (Кенія) — 31:32.93. У чоловіків — 400 м. Майкл Джонсон (США) — 44.12. Стрибки у довжину. Іван Педросо (Куба) — 8 м 42 см. Спис. Маріус Коріст (ПАР) — 88 м 40 см.

Готуй ковзани влітку

Хокей. Київський «Сокіл» в ці дні інтенсивно готуються до нового сезону, який обіцяє чимало захоплюючих подій. Кияни явно скучили за улюбленою грою. Тож не дивно, що на товариському матчі (він не афішувався) між «Соколом» і клубом російської суперліги «Нефтехімік» (Нижньокамськ), який очолює київський тренер Володимир Андреєв, а в складі грає група українських спортсменів, на трибунах критої ковзанки АТЕК не було де яблуку впасти.

Поєдинок був бойовий і цікавий. Його підсумок — 2:2. У господарів відзначилися Дідковський та Синьков.

У складі киян глядачі побачили чимало знайомих облич. До колективу після виступів за кордоном повернулися знані майстри: Ботвинко, Аліпов, Юрченко. Як розповів мені головний тренер «Сокола» Олександр Сеуканд, проходять перевірку відомі гравці Мудров, Боровський, воротарі Бруль та Васильєв.

А от ветеран колективу 41-річний Юрій Шундров утретє в своїй спортивній біографії вирішив спробувати сили у воскресенському «Хіміку».

— До 18 серпня працюватимемо вдома, — продовжує О. Сеуканд. — Чергуватимемо тренування на льоду та на землі. А потім вирушимо на Урал, до Магнітогорська. Там відбудеться турнір «Кубок Рамазана». Окрім нас і місцевого «Металурга» за приз боротимуться ще московське «Динамо» та челябінський «Трактор». По завершенні змагань (25 серпня) повернемося додому і продовжимо підготовку.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

«Золоті кубки Кельна» — у Кіровограді

Переможцями міжнародного юнацького футбольного турніру «Золотий кубок Кельна» стали одразу дві команди з кіровоградської ДЮСШ «Зірка-НІБАС».

Хлопчики 1982 року народження, яких тренує Вадим Даренко, провели чотири зустрічі. Вони взяли гору над однолітками з Німеччини, Польщі та Румунії й стали переможцями. Команда, де гравці на два роки молодші, під керівництвом тренера Вадима Бондаря провела на дві зустрічі більше й також виграла приз. У турнірах участь брали команди з 46 країн Європи.

Микола ВОЛОК.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Перший заступник головного редактора А. ГОРЛОВ.

Редколегія: С. ПРАВДЕНКО (головний редактор), О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

◊ **Рукописів не повертаємо.**

◊ **Листування з читачами — тільки на сторінках газети.**

◊ **За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.**

◊ **Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.**

◊ **За точність викладених фактів відповідальність несе автор.**

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 254061.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Зам. 0311146.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.